

Hvad Vædringsforslaget under Nr. 8 angaar, er det jo temmelig indlysende, at det maa vedtages. Vædringsforslaget under Nr. 9 mener jeg ogsaa er rigtigt, og at der ikke kan være nogen Betænselighed derved. Her fremkommer der ganske vist ogsaa en lille Forskel over for den Lovtekst, som kommer til at gælde i de to andre Lande, men det er jo naturlig begrundet derved, at en saadan Institution som den Frihavn, der nu skal indrettes efter Loven af 31te Marts 1891, ikke findes i de to andre Lande. Det er altsaa et faktisk Forhold, som hæves her og ikke andre Steder, og at der til et saadant faktisk Forhold knyttes en særlig Lovbestemmelse, er ganske naturligt og kan ikke siges at gøre Brud paa den Ensartethed, man ved Loven vilde opnå. Selve Reglen forekommer mig at være billig og naturlig, idet det Næmed, der fornuftigvis skal opnåas, jo maa være det, at der bliver Ligevægt mellem Frihavnen og den øvrige Del af Havnen, saaledes at der hverken bliver særegne Fordele eller Ulemper for Skipperne ved at vælge det ene Sted til Losseplads frem for det andet. Jeg erkender med den ærede Ordfører, at det ikke vil være tilstrækkeligt at slaa sig til Ro med den Betragtning, at vedkommende i Certepartiet kan betinge sig, hvor der skal løses, i Frihavnen eller i Toldhavnen, thi det kan ikke ubetinget siges, idet der jo er mange Tilfælde, hvor Certepartiet maa holdes ubestemt, og hvor det maa afhænge af senere Bestemmelser fra vedkommende, hvor Losningen skal finde Sted.

Vædringsforslaget under Nr. 10 er ogsaa en temmelig selvstændig Sag, som ikke godt kan være anderledes, da det jo ikke kan være Meningen her ved denne Lov at genoptage hele det Spørgsmaal om, hvorledes den officielle Befendtgørelse rettest bør finde Sted. Det er nødvendigt, at vi i denne Lov maa slutte os til det bestaaende og lade det staa, indtil hele dette Spørgsmaal en Gang maatte blive optaget til reformerende Behandling.

Vædringsforslaget under Nr. 11 anser jeg for temmelig nødvendigt, idet jeg nemlig hvis det ikke vedtages, vilde anse det for overmaade tvivlsomt, om der efter de gældende Procesformer vilde kunne finde en Genoptagelse af Sagen Sted, i hvert Tilfælde vilde jeg anse det for tvivlsomt, om Skipperen kunde forlange det, og om det ikke i hvert Fald maatte afhænge af det offentlige, om det fandt Anledning til en saadan Genoptagelse. Hvis det ikke stod der, antager jeg nærmest, at man maatte komme til det Resultat, at naar en Skipper vilde

genoptage Sagen, maatte han anlægge en civil Sag, under hvilken han søgte sig berettiget til igen at komme i Besiddelse af Retten til at føre Skib, men det vil jo være en tung Form og ogsaa i mange Henseender en imod ham ubillig Form. Den vilde jo have til Følge, at han paa egen Bekostning maatte føre Sagen og fremstafte de Bevisligheder, som skulde bruges. — Vædringsforslaget under Nr. 12 anser jeg ogsaa for fuldstændig korrekt, jeg forstaaer naturligvis meget godt, hvorledes der kommer til at staa det, der staaer i Lovforslaget, idet man har tænkt paa Tilfælde, hvor det i Realiteten er Straffeloven af 1866, der anvendes. Men derimod er jo at indvende, at det ikke i Formen bliver saaledes, idet nemlig Straffen maa dikteres og vil blive dikteret efter Loven, og som Følge deraf er det rigtigt, at disse Ord „i og“ udgaa, og at Reglen bliver den, at Afsoning her maa ordnes paa samme Maade som i alle andre Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om Bøder, der ikke ere hjemlede ved Straffeloven selv.

Vædringsforslaget til § 314 har jeg ikke noget imod. Der gives jo for øvrigt mange Præcedenser for, at Regeringen har faaet Bemyndigelse til at udvide en Lov til Færøerne med visse Forandringer. Men den eneste praktiske Forskel, som bliver imellem, om man vælger Forslagets Redaktion eller den, der her foreligger, er denne, at naar man vælger den Redaktion, der foreligger her, saa skal det inden 1ste Januar 1893 være afgjort, hvilke Forandringer der af Hensyn til de særegne særlige Forhold skal foregaa i Loven, og det skønner jeg ikke rettere, end at det vil der nok blive Tid til, det vil jo i det hele taget vist ikke blive saa overmaade mange Forandringer, og de, der blive Spørgsmaal om, ville give sig saa temmelig af sig selv. — Hvad § 315 angaar, da skal jeg bemærke, at jeg for mit personlige Vedkommende ikke holder meget af denne Opregning af Lovbestemmelser, der ved en Lov skulle hæves, for vi vide jo allesammen — eller i det mindste Juristerne —, at der meget tit paa den Maade kan indsnige sig et eller andet Resultat, som man egentlig ikke har tilsigtet. Det har man jo ikke saa faa Eksempler paa ved andre Love, hvor lignende Opregninger have fundet Sted. Men jeg tror, at denne Liste her er saa omhyggelig overvejet og saa korrekt, at der næppe vil kunne blive Anledning til nogen Fejl ved den, og udtømmende nok er den altid, eftersom der jo staaer: „Endvidere træde fra nævnte Tidspunkt ud af Kraft alle ældre Lovbestemmelser, som ere i Strid med nærværende Lov.“ Denne Lov vil altsaa ikke